

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/660-2/2021

Dr. Gaudi-Nagy Tamás
ügyvéd

§

iroda:

Alkotmánybíróság

Budapest, 2021. május 6.

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ügyszám: IV/660-1/2021

Tárgy: hiánypótlás

Tisztelt Alkotmánybíróság!

§
[redacted] kérelmező mellékletként csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként eljárva a T. Alkotmánybíróság IV/660-1/2021. számú hiánypótlási felhívására a megadott határidőben az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

A hiánypótlási felhívásnak megfelelően a hiánypótlásnak az eredeti indítvány kiegészítésével, az alábbi egységes szerkezetbe foglalt panaszindítvánnyal teszek eleget:

**I.
KÉRELEM**

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéletábrla 1.Pf.21.029/2018/3/II. számú jogerős ítéletének, illetve a Kúria Pfv.IV.20.603/2019/5. számú felülvizsgálati ítéletének az alaptörvény-ellenességét a Fővárosi Törvényszék 70.P.23.858/2017/12. számú ítéletére is kiterjedően megállapítani, és az első-, másodfokú valamint felülvizsgálati ítéleteknek a felperesi nem vagyoni kártérítést elutasító részét illetően megsemmisíteni szíveskedjenek.

Kérem, hogy a megsemmisítést elrendelő határozatban hívják fel a Kúriát arra, hogy a Pp. 427. § (2) bekezdés c.) pontja alapján új határozat hozatalát rendelje el a felperesi felülvizsgálati kérelem tárgyában és ennek körében egy olyan új felülvizsgálati határozat hozatalát, amely a felperes kereseti kérelmének teljes mértékben helyt ad, ennek körében a felperesnek a jogsértés megállapítására és elégtétel adására irányuló kereseti kérelmeinek történő helyt adás mellett a kötelezze alperest 730.000,- Ft nem vagyoni kár megtérítésére 2006. október 23-ától kifizetésig járó törvényes kamatával együtt, továbbá felperes perkoltségeinek megfizetésére a bejelentett megállapodás szerint.

Hivatkozott ítéletekben foglaltak sértik egyrészt az indítványozónak az Alaptörvény II. cikkében védett emberi méltóságát és a IV. cikk (4) bekezdésében előírt törvénysértő módon történő szabadságkorlátozás miatti kártérítéshez való alkotmányos alapjogát, ugyanis bár az ítéletek megállapították, hogy törvénysértő módon korlátozták indítványozót a szabadságában, de a jogfosztott indítványozó számára mégsem ítélték meg kártérítést.

Másrészt sértik indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített azon alapjogát, hogy a törvényt sértő szabadságkorlátozás miatt felmerült kárai megtérítése iránti polgári perében az eljáró bíróságok tisztességes módon járjanak el, ugyanis az eljáró bíróságok ítélezésük során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket az ő hátrányára önkényesen, szűkítő módon értelmezték, és ezen szűkítő értelmezéssel tisztességtelen eljárást lefolytatva állapították meg felperes nem vagyoni kártérítési igényének elévülését, illetve azt, hogy felperes felülvizsgálati kérelme alapján a nem vagyoni kártérítés körében nem hozható érdemi megváltoztató határozat, mivel a felperes a felülvizsgálati kérelmében „a jogerős ítélet által megsértett jogszabályhelyet nem jelölte meg.”

II. KÉRELEM INDOKLÁSA

Az indítványozói jogosultság igazolása

Indítványozó személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt indított pert a Budapesti Rendőr-főkapitánysággal, mint alperessel – továbbiakban: alperes – szemben.

A Fővárosi Törvényszék 70.P.23.858/2017/12. számú ítéletével hely adott felperes keresetének annak megállapítási és elégtétel adási része vonatkozásában – amelyre vonatkozóan az elévülési szabályok nem alkalmazandók –, míg ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.21.029/2018/3/II.. sorszámú jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, így az ítélet jogerőre emelkedett.

A jogerős ítélettel szemben indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, azonban a Kúria a Pfv.IV.20.603/2019/5. számú határozatával a másodfokú jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati ítélet az indítványozó részére 2021. január 6. napján került kézbesítésre.

A teljes peres eljárás alatt kirívóan sérült indítványozó Alaptörvényben biztosított személyes szabadsága törvényellenes elvonásáért járó kártérítéshez való alkotmányos joga továbbá a tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

Bár nem alapjog, de sérült továbbá az Alaptörvény 28. cikkében rögzített azon alkotmányos követelmény is, mely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a törvényeknek megfelelően, és azok céljával összhangban kötelesek eljárni.

Megállapítható, hogy az alaptörvény-ellenes ítéletek a fentiek szerint egyedi ügyben születtek, és abban az indítványozó, mint felperes vett részt, így érintettsége fennáll, és ezért az Abtv. vonatkozó §-a szerint jogosult az indítvány előterjesztésére.

Az indítványozó mind a Fővárosi Törvényszék elsőfokú, mind a Fővárosi Ítéltábla jogerős, mind a Kúria felülvizsgálati ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri, mert részleges megsemmisítés indítványozására az Alaptörvény, az Abtv. és a Pp. alapján nincs lehetőség. Bár a sérelmezett határozatok részben helyt adtak felperes kereseti kérelmeinek azzal, hogy a személyes szabadsághoz és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogainak megsértését megállapították és ezért elégtétel adásra kötelezték alperest, ugyanakkor elutasították elévülés miatt a nem vagyoni kártérítés iránti keresetét.

Az Ítéltábla ítélete ugyan jogerős és végrehajtható határozatnak minősül, azonban indítványozó azzal szemben felülvizsgálati kérelemmel élt, és a hatályban fenntartó kúriai ítéletet követően, annak kézbesítésétől számított törvényi határidőn belül terjeszti elő panasz indítványát.

Figyelemmel arra, hogy az indítványozó a jogerős ítélet ellen alkotmányjogi panaszt nem terjesztett elő, valamint figyelemmel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásában érdemben vizsgálta a benyújtott felülvizsgálati kérelmet, és érdemi vizsgálatot követően a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, így a 3358/2012. (XII.5.) AB végzésben foglaltakra is tekintettel indítványozó a felülvizsgálati ítélettel szemben jogosult a panasz előterjesztésére.

Mind az elsőfokú, mind a jogerős, mind az azt hatályában fenntartó felülvizsgálati ítélet sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait, ugyanis az ítéleteket hozó bíróság, a Magyar Állam igazságszolgáltatásra hivatott intézménye nem vette védelembe indítványozó alkotmányos jogait. Bár megállapította, hogy indítványozó szabadságát törvénysértő módon korlátozták, de ezen jogsértés következtében keletkezett kárai megtérítése iránti igényét mégis elutasította. A jogszabályok önkényes, szűkítő értelmezésével ítélezése során az eljáró bíróság megsértette egyúttal indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogát is.

Indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú, a jogerős és a felülvizsgálati ítélet **egyaránt sérti az Alaptörvény II. cikkében védett emberi méltóságát, a IV. cikk (4) bekezdésében előírt a törvénysértő módon történő szabadságkorlátozás miatti kártérítéshez való alkotmányos jogát és a XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogát.**

Ezen felül, bár nem minősül alapjognak de az eljáró bíróságok ítéleteikkel megsértették az Alaptörvény 28. cikkben rögzített azon alkotmányos követelményt, mely szerint a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban szükséges értelmezni.

Indítványozó részére a felülvizsgálati ítéletet jogi képviselője útján 2021. január hó 6. napján kézbesítették, így indítványa törvényi határidőben előterjesztettnek minősül.

Az Abtv. 29. §-ban megfogalmazott „*alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés*”, mely a panaszindítvány befogadásának törvényi feltétele, indítványozó álláspontja szerint a fentiek fényében egyértelműen fennáll.

Alapvető – az Alkotmánybíróság ügykörébe tartozó – alkotmányjogi probléma ugyanis, hogy indítványozót megfosztották azon jogától, hogy a törvénysértő módon korlátozott szabadságáért kártérítést kapjon, és részére nem biztosították a tisztességes eljáráshoz fűződő joga keretében azt, hogy az érvényben és hatályban lévő törvényeknek megfelelő ítélet szülessen ügyében. A megfosztott szabadsága miatti kártérítési igénye kapcsán elévülés megállapításának ugyanis a tárgyi ügyben egyértelműen nincs helye.

A megsértett alapjogok megjelölése valamint a sérelmezett bírói ítéletek alkotmányossági összefüggésbe hozatala a hivatkozott alapjog tartalmával

Az Alaptörvény alapján

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

A II. cikk alapján az emberi méltóság sérthetetlen. Az eljáró bíróságok azonban azon ítéleteikkel, melyek önkényes jogértelmezéssel megfosztották indítványozó személyét attól, hogy a szabadsága törvénysértő korlátozása miatt az Alaptörvény által is előírt kártérítést megkapja megsértették a jogfosztott indítványozó emberi méltóságát.

Indítványozót, mint egy jelentős rendőri jogsértés elszenvédőjét olyan önkényes, az Alaptörvény és a Ptk. szellemiségével ellentétes bírói jogértelmezéssel fosztották meg alapjogától, ami emberi mivolta legbelsőbb lényegét is sérti, így az ezen jogértelmezésen alapuló ítéletek alaptörvényellenesek.

IV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.
 (2) Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.
 (4) Akinek szabadságát alaptalanul vagy törvénysértően korlátozták, kárának megtérítésére jogosult.

A IV. cikk (4) bekezdésének megfelelően a személyes szabadságában törvénysértő módon korlátozott indítványozó jogosult a kárának megtérítésére.

Ezen alkotmányos jogosultságot már az indítványozó jogsértésének – szabadságának korlátozása - idején hatályban lévő 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) 55. § (3) bekezdése is tartalmazta, mikor előírta, hogy a törvénytelen fogvatartás áldozata kártérítésre jogosult.

Indítványozó esetében a fenti, alkotmányos folytonossággal és kiemelt jelentőséggel bíró alapjogot az eljáró bíróságok ítéleteikkel súlyosan megsértették, amikor bár megállapították a személyes szabadságának törvénysértő korlátozását, de az amiatt előterjesztett kártérítési igényét elutasították. Ezen ítéletek indítványozó alapjogát sértik, így alaptörvény-ellenesek.

XXIV. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Indítványozó korábbi jogi képviselője útján a jogvita peren kívüli rendezésében bízva számtalan esetben felszólította az illetékes szerveket a személyes szabadsága törvénysértő módon történő korlátozása miatti – Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdése szerinti - kártérítés megfizetésére.

Végül indítványozó igényét polgári bíróság előtt keresetben volt kénytelen érvényesíteni, azonban az alperesi védekezésre figyelemmel a perben eljáró bíróságok azt állapították meg, hogy kártérítési igénye elévült, az elévülést a perben hivatkozott ügyvédi felszólításokkal ugyanis nem szakították meg, mert azok nem rendelkeztek az eljáró bíróságok által elvárt szükséges tartalmi követelményekkel.

Indítványozói álláspont szerint a tisztességes eljárás követelményét sérti, hogy a perben eljáró bíróságok olyan tartalmi követelményeket követeltek meg a hivatkozott ügyvédi felszólításokkal szemben, melyeket a Ptk. nem nevesít, míg a Ptk. vonatkozó jogszabályi rendelkezését (*Ptk. 347. § (1) bekezdés*) nem az igényét érvényesíteni törekvő jogsértett indítványozó előnyére, hanem a Ptk. céljával, szellemiségével ellentétesen a hátrányára értelmezték, megfosztva ezzel indítványozót az Alaptörvény szerint is járó kártérítéstől.

Az eljáró bíróságok ezen jogértelmezése és ítélezése oly mértékben ellentétes az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott követelménnyel és a Polgári Törvénykönyv józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos céljával, hogy az az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljárás követelményét egyértelműen sérti, így a bírósági ítéletek emiatt is alaptörvény-ellenesek.

Az ítéletek alaptörvény-ellenes voltára vonatkozó érvelés

Indítványozó esetében megállapítható, hogy 2006. október 23-án hajnalban a részvételével tartott demonstrációt a rendőrség jogellenes módon oszlatta fel és ennek eredményeként indítványozóval és társaival szemben jogellenes módon intézkedett, személyes szabadságától indítványozót jogellenesen fosztotta meg.

A Kúria jogelődje, így a Legfelsőbb Bíróság a Kfv.III.37.966/2009/23. számú ítéletében megállapította azt, hogy a Kossuth téren tartott demonstráció 2006. október 23-án hajnalban fogatosított feloszlata jogellenes volt.

A hivatkozott felülvizsgálati ítélet az alábbiak szerint rendelkezik annak indoklásában:

„A Legfelsőbb Bíróság – ahogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet is – egyetértett a felperesek gyülekezési jog tartalmát és korlátait érintő jogi érvelésével.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint ahhoz, hogy a gyülekezés békés jellegének elvesztése megállapítható legyen, a rendezvénynek összességében kell békétlenné, erőszakosnak lennie. Egy személy vagy résztvevők egy kisebb csoportjának cselekményei mindaddig nem eredményezik a békés jelleg elvesztését, amíg a résztvevők többsége a rendbontásban nem vesz részt, vagy valamilyen módon szolidaritását nem vállal velük. A résztvevők többségének passzív szemlélődése viszont nem tekinthető a szolidaritás vállalásának. A békés célú gyülekezéshez való jogát gyakorló személy a tüntetésen részt vevő más személyek által elkövetett erőszak vagy más büntetendő cselekmények eredményeképpen sem szűnik meg élvezni a békés célú gyülekezéshez való jogot, amennyiben szándéka és magatartása békés marad.”

Tekintettel arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság egyértelműen és fentiekben idézettek szerinti helyes indoklással megállapította azt, hogy az oszlatás jogellenesen történt, így indítványozó több társával együtt peren kívül előterjesztette kárigényét több alkalommal az alapper alperesével szemben, személyhez fűződő jogaik sérelmére, valamint gyülekezési joguk megsértésére hivatkozással.

Indítványozó jogi képviselőjében eljárva, néhai dr. Grespik László ügyvéd több alkalommal is felszólította a károkozó magatartást tanúsító alperesi rendőri szervet a jogellenes intézkedésekkel okozott nem vagyoni kár megfizetésére, illetve több alkalommal dr. Pintér Sándor belügyminiszter úr részére is címzett megkeresést az ügy peren kívüli lezárása érdekében, mint a Belügyminisztérium – egyúttal alperes felettes szerve – vezetője részére.

Indítványozót törvényellenesen korlátozták szabadságában, így az emiatti kártérítési kötelezettséget az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdése is előírja.

Tekintettel arra, hogy az ügyben rendkívül sok megkeresés született és levelezések folytak a kárigény érvényesítése érdekében, azonban azok végül eredményre nem vezettek, így indítványozó kártérítési igényét perben kényszerült érvényesíteni.

A perben az elévülés megszakítása kapcsán kizárólag azon írásbeli felszólításokra hivatkozott, amelyek egyértelműen rendelkeznek azon tartalmi követelményekkel, amik az ügye szempontjából alkalmazandó régi Ptk. 347. § rendelkezése értelmében az elévülés megszakítására alkalmas okiratnak tekintendők.

Indítványozói álláspont szerint a jogellenes rendőri intézkedés miatti – így többek között a személyes szabadsága törvényellenes megsértése miatti - igényei érvényesítésének lehetősége a felosztatás jogellenességét megállapító, a Legfelsőbb Bíróság által hozott, előbbieken hivatkozott ítélet kézhezvételétől esedékes, amely ítélet egyebekben 2010. szeptember 21-én kelt.

Ezt követően kronológiailag indítványozó és társai képviselőjében az alábbi igények előterjesztésére került sor:

- 2010. október 6-án kelt igénybejelentéssel fordult a jogsértettek, így indítványozó képviselőjében néhai dr. Grespik László kollégám dr. Gömbös Sándor úrhoz, mint az ORFK Jogi Főosztályának vezetőjéhez, fax útján elküldve.
- 2011. május 4-i BRFK érkeztetéssel ellátva dr. Rizmann Anikó, mint a BRFK Jogi Főosztályának vezetője részére jelentette be kárigényét indítványozó jogi képviselője.
- 2011. június 2-i BRFK érkeztetéssel ellátva Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője részére jelentette be kárigényét indítványozó jogi képviselője.

- erre válaszul a BRFK képviselőjében eljáró dr. Tóth Tamás Budapesti Rendőrfőkapitány által címzett levelet, amelyben bár megtagadásra kerül a kárigény kifizetése, de azt alperes érdemben vitatja, nem elévülésre hivatkozással, amely nyilvánvalóan nem áll(t) fenn.
- 2011. október 10-i Belügyminisztérium általi érkeztetéssel ellátva dr. Pintér Sándor Belügyminiszter részére jelentette be kárigényét indítványozó és társai jogi képviselője, külön is nevesítve jelen indítványozóét a magasabb összegben előterjesztett kárigényre tekintettel
- 2011. október 19-i BRFK érkeztetéssel ellátva Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője részére jelentette be kárigényét indítványozó jogi képviselője
- 2016. október 18-i BRFK érkeztetéssel ellátva Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője részére jelentette be kárigényét indítványozó jogi képviselője

Mindezek mellett számtalan levél és kárigény bejelentő született – így többek között Orbán Viktor miniszterelnöknek, Kövér László Országgyűlés Elnökének címezve –, azonban fent hivatkozott iratok egyértelműen, és kétséget kizáró bizonyossággal alkalmasak a rendőri szervvel szembeni igény elévülésének megszakítására, még arra az esetre szólóan is, ha az elévülés kezdő időpontjaként 2006. október 23. napját jelöljük meg.

A korábbiakban jelzetteknek megfelelően a peren kívüli felszólítások eredménytelenségére tekintettel indítványozó – társaival együtt - az alperesi rendőri szervvel szemben államigazgatási jogkörben okozott nem vagyoni kár megtérítése iránt, valamint személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása iránt terjesztette elő keresetét.

Indítványozó a keresetét a régi Ptk., így az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 84. § (1) a) és e) pontjaira alapította jogalapját tekintve.

A perbeli bíróságok alperesi védekezésre figyelemmel vizsgálták a kártérítési igénye elévülését is. Az elévülés megszakítását célzó írásbeli felszólítások az elévülés megszakítására megfelelőek voltak, hiszen azok tartalmazzák azt, hogy kivel szemben, milyen alapon, milyen összeget kíván érvényesíteni az indítványozó, mint a per II.r. felperese.

A perbeli bíróságok által hivatkozott régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint *A követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.*

A fenti jogszabályhely nem határozza meg a teljesítésre irányuló írásbeli felszólítás kötelező tartalmi elemeit, maga a bírósági joggyakorlat is egységes abban, hogy a megszakításhoz a hiányos tartalmú felszólítás is elegendő, ha a felszólítás alapján érvényesíteni kívánt követelés azonosítható, továbbá megfelelő akkor is, ha abból az érvényesített követelés határozottan és egyértelműen kitűnik és a közölt adatok alapján megállapítható, hogy milyen jogviszonyból, illetve tényállásból származó követelésről van szó.

A felszólítások tartalmi vizsgálata után megállapítható, hogy azok egyértelműen alkalmasak arra, hogy megszakítsák az elévülést, így e körben a másodfokú bíróság által kifogásolt 2011. október hó 20. napján kelt felszólítás is.

A kötelező tartalmi elemekre vonatkozó konkrét törvényi (Ptk-beli) előírás hiányában a Ptk. 327. § (1) bekezdését az eljáró bíróságoknak a tisztességes eljárás követelményének megfelelően az Alaptörvény 28. cikke figyelembe vételével és a Polgári Törvénykönyv józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos céljával összhangban, illetve az Alaptörvénynek a személyes szabadságtól megfosztott károsultak kárigényét elismerő és ezen igényeik érvényesítését minden eszközzel lehetővé tenni igyekvő szellemiségére figyelemmel kellett volna értelmezniük.

Ezen fenti értelmezés alapján pedig azt kellett volna megállapítaniuk, hogy az indítványozó és társai képviselőjében 2011. október 20. napján kelt felszólítás alkalmas arra, hogy az igényeik elévülését megszakítsa, azaz a kárigényük érdekében számtalanszor fellépő személyek – köztük indítványozó - ezen igénye nem évülhetett el.

A Kúria által helybenhagyott másodfokú bírósági állásponttal ellentétben a hivatkozott okiratból az abban foglalt utalások révén ugyanis pontosan meghatározható az, hogy mely tényálláson alapuló, mely személyiségi jogának megsértésével összefüggésben követeli kártérítés megfizetését az indítványozó, mint a per II.r. felperese. Mindezt azonban egyik bíróság sem vizsgálta.

Indítványozói álláspont szerint a tisztességes eljárás lefolytatása körében azonban a fentieket vizsgálni kellett volna és tekintettel kellett volna lennie a bíróságoknak arra is, hogy tárgyi ügyel, valamint személyiségi jogsérelemmel összefüggésben korábban számos felszólító levelet megküldött már az indítványozó jogi képviselőjében eljáró dr. Grespik László, így az azokra való visszautalás révén pontosan definiálható a kártérítési igény alapjául szolgáló tényállás, és a megsértett személyiségi jogok egyaránt.

A tisztességes eljáráshoz hozzátartozik, hogy a bíróságok nem az igényt érvényesíteni kívánó jogsértett hátrányára értelmezik a jogszabályokat továbbá hogy valamennyi peres iratot összességében értékelik és ez alapján döntenek olyan kérdésben, melyet konkrét jogszabályhely nem határoz meg (*mi minősül elévülést megszakító ügyvédi felszólításnak, annak milyen tartalmi kellékekkel kell rendelkeznie*).

A fentiek ellenére azonban az Alaptörvény szellemiségét és a Polgári Törvénykönyv alapvető, a jogaiktól megfosztott állampolgárok jogérvényesítését elősegítő társadalmi célját figyelmen kívül hagyva a másodfokú bíróság döntésében azt állapította meg, hogy a felszólítás – egyébként törvényben meg sem határozott – szükséges tartalmi elemei hiányoznak, így indítványozó kártérítési igénye (mely többek között személyes szabadsága jogellenes megsértése miatt terjesztett elő) elévült.

Határozott abbéli álláspontom, hogy az Alaptörvény és a Ptk. szellemisége, társadalmi célja figyelembevételével tisztességes eljárásban a Ptk. 327. § (1) bekezdését nem lehet szűkítően, a kompenzációt igénylő jogsértett hátrányára értelmezni, különösen egy olyan kirívó esetben, amikor a Magyar Állam rendvédelmi szerve által elkövetett jogsértés miatt terjesztette elő igényét a károsult.

Az Alaptörvény és a Ptk. szellemiségét teljességgel ignoráló és a Ptk. 327. § (1) bekezdését önkényes módon szűkítően értelmező, az indítványozó igényérvényesítését különböző tartalmi elemek hiányára hivatkozással ellehetetlenítő ítéletek emiatt sértik az indítványozó azon alapjogát, hogy kártérítési ügye az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében megjelölt tisztességes módon kerüljön lefolytatása és kártérítés iránti jogos igénye tisztességes eljárásban kerüljön elbírálásra.

A tisztességes eljárás fogalmi körébe tartozik ugyanis a jogszabályoknak azok céljával összhangban történő értelmezése is, mely célra ha az eljáró bíróságok figyelemmel lettek volna, akkor megállapították volna, hogy az igényt hosszú évek során folyamatosan érvényesíteni kívánó indítványozó igénye nem évülhetett el, annak megszakítására az ügyvédi felszólítások (akár külön-külön akár összességükben) alkalmasak voltak, és emiatt indítványozó nem fosztható meg az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésében alapjogként rögzített kártérítési igényétől.

Indítványozóval szemben 2006. október 23-án hajnalban a rendőrség jogellenes módon intézkedett, személyes szabadságától törvénysértő módon került megfosztásra, melyet a támadott ítéletek is megállapítanak, így az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésével összhangban kárai megtérítésére is jogosult. **Azzal, hogy az ítéletek megfosztják ezen számára jogszerűen járó kártérítéstől a károsult indítványozót az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésében rögzített alapjoga mellett egyúttal megsértik indítványozó Alaptörvény II. cikkében rögzített emberi méltóságát is, így az ítéletek emiatt is alaptörvény-ellenesek.**

Indítványozó álláspontja szerint ugyanis az emberi méltóságot sértő, ha a törvénytelen fogvatartását az ítéletek elismerik, de alaptörvényi rendelkezés ellenére nem részesítik személyét kártérítésben. Különösen méltóságsértő, ha a Magyar Állam követi el állampolgára hátrányára rendvédelmi szerve útján a jogsértést, de az ezért járó kompenzációt a letepert és személyes szabadságától megfosztott állampolgárától bírósága útján mégis megtagadja.

A polgári perben eljáró bíróságok azonban a Ptk. rendelkezéseit annak szellemével és az Alaptörvény 28. cikkének követelményével szemben értelmezték, és bár a Ptk. 327. § (1) bekezdése az elévülést megszakító ügyvédi felszólítások tartalmi elemeit nem határozza meg, de ennek ellenére eljáró bíróságok a hivatkozott jogszabályhelyet önkényesen, a tisztességes eljárás követelményébe ütköző módon értelmezték szűkítően és követeltek meg jogszabály által elő nem írt tartalmi elemeket.

Ezen tisztességes eljárás követelményét sértő értelmezést felhívva állapították meg, hogy indítványozó igénye elévülésének megszakítására az ügyvédi felszólítások – általuk megkívánt, de törvényben nem rögzített tartalmi követelmények hiánya miatt - nem voltak alkalmasak.

Ezen eljárásukkal, önkényes jogértelmezésükkel megfosztották indítványozót azon alapjogától, hogy a törvényt sértő szabadságkorlátozás miatti kára megtérítését kérje.

A tisztességes eljárás követelményét súlyosan sérti a Kúria ítélete is (indokolás 30. pontja), amely a jogerős ítéletnek az elévülés körében hozott rendelkező része elleni felperesi felülvizsgálati kérelmet nem tekintette érdemben elbírálhatónak, illetve a jogszabálysértést a Kúria szerint a felülvizsgálati kérelem e körben nem tartalmazott. Ezzel ellentétben megállapítható, hogy felperes megjelölte meg a megsértett jogszabályt és azt, hogy milyen okból kéri a felülvizsgálatot, ezeket 5 oldalon át részletezi a felperesi jogorvoslati kérelem. Ráadásul erre csak a Kúria csak ítélethirdetés előtt hivatkozhatott volna. Ha már befogadta a felülvizsgálati kérelmet és tárgyalást tartott nem kerülhetett volna ki az érdemi döntéshozatalt az elévülés tárgyában, mégis ezt tette az eljáró kúriai tanács.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban tekintettel arra, hogy a per 2018. január 1-eje előtt indult a régi Pp. szabályai szerint kellett eljárjon.

A régi Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A (3) bekezdés szerint ha a felülvizsgálati kérelemben tartalmilag helyesen történik hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabályhely megjelölése téves, ezen okból a felülvizsgálati kérelem nem utasítható el.

A régi Pp. 273. § (1) bekezdése szerint a Kúria a jogi képviselő által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasítja, ha az nem felel meg a 272. § (2) bekezdésében előírtaknak, vagy ha ennek megfelelő kiegészítése a kérelem benyújtására biztosított törvényes határidőn belül nem történt meg.

A fenti rendelkezésből az következik, hogy mivel a Kúria a felperesi felülvizsgálati kérelmét teljes terjedelmében befogadta, azt sem részben, sem egészben nem utasította el hivatalból, ezért nem mellőzhette volna a kérelem mindegyik részének érdemi vizsgálatát és e körben az elévülés kérdésében való érdemi döntéshozatalt.

Ezzel a Kúria megsértette felperesnek az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogát.

Összegezve a fentiekkel kapcsolatos álláspontomat, az első- és másodfokú bíróságok olyan jogszabálysértő ítéleteket hoztak, amelyek szellemiségében és egzakt tartalmában is teljes mértékben ellentmondanak a Ptk. és az Alaptörvény rendelkezéseinek, súlyosan sértik a tisztességes eljárás követelményét és ezen ítéleteket a Kúria határozatával jogellenesen hatályában fenntartotta.

III. ÖSSZEGZÉS, ZÁRÓ RÉSZ

Az alkotmányjogi panaszindítvány érdemi indoklásában kifejtettekre hivatkozással indítványozó ezúton kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alaptörvény-ellenes elsőfokú, jogerős és felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek.

Kérem, hogy a megsemmisítést elrendelő határozatban hívják fel a Kúriát arra, hogy a Pp. 427. § (2) bekezdés c.) pontja alapján új határozat hozatalát rendelje el a felperesi felülvizsgálati kérelem tárgyában és ennek körében egy olyan új felülvizsgálati határozat hozatalát, amely a felperes kereseti kérelmének teljes mértékben helyt ad, ennek körében a felperesnek a jogsértés megállapítására és elégtétel adására irányuló kereseti kérelmeinek történő helyt adás mellett a kötelezze alperest 730.000,- Ft nem vagyoni kár megtérítésére 2006. október 23-ától kifizetésig járó törvényes kamatával együtt, továbbá felperes perkölségeinek megfizetésére a bejelentett megállapodás szerint.

A Pp. 427. § (2) bekezdésének indítványozott tartalmú alkalmazásával teremtődik meg a lehetősége annak, hogy a felperest a jelen panasszal érintett határozatok okozta alkotmányos sérelem gyors és hatékony orvoslát nyerjen.

Indítványozó nyilatkozik, hogy az ügyben volt folyamatban felülvizsgálati eljárás, mely érdemi döntéssel már lezárult, a törvényesség érdekében egyéb jogorvoslati eljárás, illetve perújítás nincs folyamatban.

Indítványozó továbbá az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványában szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Indítványozó az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 52.§ (1) alapján az Abtv. 27.§ törvényi rendelkezésében foglaltakra alapítja.

Az indítvány az Abtv. 52.§ (1) bekezdése alapján határozott kérelmet tartalmaz fent rögzített petítumban foglaltak szerint.

Indítványozó jogi képviselője a T. Alkotmánybíróság hiánypótlási felhívásában foglaltakra hivatkozással ezúton csatolja az Ügyrend 27. § (3) bekezdésének megfelelő, az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviselőre vonatkozó ügyvédi meghatalmazást.

Az indítvány kedvező elbírálásában bízva tisztelettel:

 indítványozó felperes
jogi képviseletében
Dr. Gaudi-Nagy Tamás egyéni ügyvéd

Melléklet:

- meghatalmazás eredeti példányban

